

A SZERETET PRÓBÁJA

Ruszin népballada

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ fordítása

Makovica nincs felszántva,
csak golyókkal teleszórvva.
Dombja alatt, zsenge fűben
harcos fekszik sebesülten,
lova nyihog, a patája
egyre csak a földet vágja.

Már anyja is megérkezett,
megállott a fia felett,
kezét fejére kulcsolja,
aztán mégis azt firtatja:
– Odajártál, háborúztál,
s egy kis portékát se hoztál?
– Anyám, hagyj békén engemet,
ne hasogasd a szívemet,
azt már úgyis golyó járta,
éles szablya átalvágta.

Alkonyattájt, estefelé
apja jó a fia elé.
Illendően megkönnyezi,
közben egyre kérdezteti:
– Odajártál, háborúztál,
hol a zsákmány, amit hoztál?
– A zsákmány nem engem illet,
de hoztam egy véres inget.

Él amott az erdőszélen
húga lohol az ösvényen.
Ő is elkezd a sírást,
majd ekképp tesz szemrehányást:
– Mindhiába verekedtél,
hogya semmit sem szereztél!
– Húgom, hagyj nyugton engemet,
ne hasogasd a szívemet,
azt már úgyis golyó járta,
éles szablya átaljárta.

Bátyja ballag arra éppen,
látja testvérét a vérben,
könnyhullatva fejét fogja,
aztán ő is csak faggatja:
– Öcsém, ugyan merre jártál,
s hová dugtad, amit hoztál?
– Nem haszonért hadakoztam,
haza csak a lovam hoztam.

Egyszer csak az istenadta
jegyesének hangját hallja.
Szívrepesve fut a lányka,
örül, hogy élve találja:
– Egyetlenem, mutasd sebed,
meglásd, doktort hívok neked!
S keszkenőjét felhasgatja,
sebét friss pólyába rakja.

Áldja meg azt a Jóisten,
akit küldött, hogy segítsen.
Százszor jobb az a szülőknél,
ezerszer a testvéreknél!

Becske József Lajos grafikája